

[Bilgrav-Nielsen]

erindring om, hvad det er for arbejdsopgaver, vi har været udsat for i årene op til da.

For at hr. Jes Lunde og især hr. Camre kan blive mindet lidt om fortiden, vil jeg gerne fortælle, at det var i årene fra 1979 til 1981, under den tidligere regering, der virkelig blev gennemført sociale nedskæringer. CD, Kristeligt Folkeparti og Det Radikale Venstre lagde såmænd ryg til, for de var nødvendige, fordi Danmarks økonomi dengang var i en virkelig elendig forfatning.

Hvad var det, man dengang lagde ud med, når man nu så stærkt kritiserer det, der sker i øjeblikket? Det var f.eks., at man indførte socialindkomsten, det var f.eks., at man på bistandsområdet indførte et maksimalloft for adgangen til kontanthjælp. Det var f.eks., at der blev ændret kraftigt i støtten til hjælpemidler, når man er invalid. Og det var f.eks., at der blev indført besparelser på alle former for børnetilskud.

Jeg synes, det ville klæde især Socialdemokratiet, hvis det vedstod sig, at det, når det har haft regeringsmagten, har haft fuldt så mange forslag til begrænsninger i de offentlige aktiviteter som nu. Forskellen er bare, at dengang nyttede det alt sammen ingenting, for der var fortsat et stigende underskud på de offentlige finanser.

Hr. Camre spørger, hvor især disse ting på miljøområdet, forstod jeg, skal forhandles. Der har hr. Camre jo også en glimrende fortid at henvise til. Da foregik det meste såmænd også ved forhandlinger bag lukkede døre mellem regeringen og en række partier.

Jeg mener selvfølgelig, at Folketinget må have en debat om det her. Det bliver nødvendigt på et eller andet tidspunkt for Folketinget på baggrund af en redegørelse fra ministeren, eller hvorledes det nu skal foregå, at tage konkret stilling til, hvad det er for en indsats, og i hvilken prioriteret rækkefølge, for også her bliver vi nødt til at prioritere, hvor der skal sættes ind.

Men jeg er da tilfreds med, at hr. Camre allerede nu kan sige, at man vil stemme for forbedringer. Jeg håber så, at Socialdemokratiet ikke igen demonstrerer sin usaglighed ved at byde over og byde over uden at tage hensyn til finansieringssiden.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Nu er det jo ikke let at byde over noget, man ikke kender, og som man åbenbart først får at vide, når det er forhandlet på plads bag lukkede døre i Statsministeriet.

Derudover vil jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at jeg synes, at hans økonomiske historiskrivning led af visse mangler. Det er rigtigt, at man i socialdemokratiske regerings tid begyndte at dæmpe væksten i stigningen på de offentlige budgetter. Det er også rigtigt, at der blev sparet på nogle af de områder, som hr. Bilgrav-Nielsen her nævnte. Men jeg synes nok, at hr. Bilgrav-Nielsen glemte at fortælle helt klart, også for dem, der ikke er inde i teknikken, hvordan disse nedskæringer fordelte sig socialt, for det, at man indførte socialindkomst, det, at man differentierede børnetilskud, var netop noget, der ikke vendte den tunge ende nedad, noget, der netop friholdt de dårligst stillede grupper i befolkningen. Siden 1982 er det især de allerringest stillede, mennesker på varig bistandshjælp, mennesker, som er arbejdsløse, mennesker på sygedagpenge, som er blevet ramt; så der er en klar forskel i det sociale sigte.

Når hr. Bilgrav-Nielsen siger, at dengang hjalp det bare ikke noget, så synes jeg også, det er fantastisk flot. Enhver betragtning af udviklingstakten i statens udgifter viser, at stigningen i væksten begyndte at aftage allerede omkring 1979-80, men fordi vi stadig væk stod over for voksende problemer i samhandelen med udlandet, med en verden, som var præget af krisen i 1970'erne, fik vi ikke den forbedring af visse tal på budgetterne, som vi har set efter omslaget i 1983-84.

Så det er altså en forvridning af kendsgerningerne, når hr. Bilgrav-Nielsen vil sige, at dengang hjalp det ingenting.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne sige til hr. Camre, at jeg tror, man skal lidt dybere ned i de sammenhænge, vi taler om her.

Hvis man virkelig tror – det er jeg desværre tilbøjelig til at tro at Socialdemokratiet stadig væk vil hævde – at der ikke var nedgang i reallønnen under den socialdemokratiske regering, så tror man fejl. Vi havde et samfund med en meget høj inflation. Hvem er det til gavn for? Dem, der besidder fast